

DISSABTE

Tot és mentida. La història és un engany. La història diu que el fill de Déu és Jesucrist. Quina empatollada més gran! El fill de Déu, l'únic, el veritable, el de debò, sóc jo.

Per què Déu va escollir aquest barri petit, d'una ciutat de províncies, perquè hi naixés el seu fill? La resposta és molt fàcil, ho va fer perquè aquest indret és exactament igual a qualsevol altre. Situar un barri al nord o al sud, a dreta o a esquerra, què té més? En què hagués canviat la finalitat, que és el que de debò importa, el fet d'haver nascut en un barri miserios, situat a pocs quilòmetres d'una ciutat mitjana, o bé en una gran ciutat, o bé en qualsevol altre lloc? Jo, el fill de Déu, he nascut en una barriada bastida amb cases esquerdades, on el sol cau en picat a l'estiu i l'hivern deixa la seva empremta en uns canelobres de gel d'una llargària de més de mig metre. La gent del barri té la pell torrada al sol. Gent amb esclatxes a la cara i el cos a causa dels sobtats canvis climàtics.

Déu, el meu pare, m'ha enviat a la terra. Si he de dir la veritat, a hores d'ara, encara no sé per què. Li he donat molts tombs i només se m'acut dues coses, una: per aprendre. El problema és que no sé què he d'aprendre. Li he donat voltes i més voltes i res. No

he rebut cap senyal, cap indicati d'allò que és important o d'allò que és bajanada. Com es destria el gra de la palla?

L'altre pensament és que he nascut per dur a terme una tasca concreta. Sense cap mena de dubte la meua vida té una finalitat. He vingut aquí per fer alguna cosa; el problema, però, és que no tinc ni la més remota idea de quina és aquesta cosa. Només tinc clar que jo no he nascut per llevar-me, esmorzar, jugar, dinar, sopar i anar a dormir. No, jo tinc una missió encomanada. Però, quina? Per poder néixer fem un camí tan llarg que, durant el trajecte, ens oblidem del motiu pel qual hem nascut? Quan torni amb el meu pare i em preguntis si he fet el que em va dir que fes, què li diré? Com li explicaré que me n'he oblidat? I si em castiga i em fa tornar aquí i me'n torno a oblidar? Em caldrà viure molts cops la mateixa vida, a causa del meu oblit?

DILLUNS

Ben aviat m'adono que el meu pare, Déu, em vol prendre el pèl i em vol fer creure que a la terra hi viu molta gent. Però jo sé que això no és cert; ja que, de seguida, comprovo que aquí només existeixo jo. Les cases, els camps, els animals i la gent que m'envolten només són les figures d'un decorat que es trasllada cada cop que jo em trasllado. Ell em vol enganyar però no pot. El que no entenc és que, si Déu és tan intel·ligent, com és que s'ha limitat a construir un escenari tan simple? Si em volia fer creure una altra cosa, per què no va fer un món una mica més complex? Tanta uniformitat em fa evident un entorn bastit amb calcomanies, i no em deixa treure del cap la pregunta: Què em poden ensenyar les calcomanies?

DIMECRES

Aquesta a qui he de dir mare, però que no ho és, diu que als nou mesos ja m'havien de buscar pel barri, que m'escapava sempre que podia, que no sabien mai on era. Jo sí que sabia on era. Anava pels carrers guaitant les cases i les cares de la gent, i les veia totes construïdes amb el mateix fang i la mateixa carn. Als nous mesos em fascinava que tot fos igual a tot. Les cases del barri són totes semblants. Totes tenen finestres, portes i, algunes, també tenen balcó. Totes estan fetes de fang, totxo o pedra. I, com a molt, fan combinacions amb aquests elements. Les cares de la gent també són iguals, ben bé iguals no, però tan similars que és difícil distingir-les, per això obro els ulls, de bat a bat, i m'hi fixo bé. Les cares són totes quadrades, rodones o bé allargades; a cops es barregen aquestes formes; de la meitat de la cara fins al front, rodó; de la meitat de la cara cap a la barbata, allargat. Els nassos són punxeguts o "xatos", grans o petits, fins i tot n'hi ha que tenen una bola a la punta com si sota la pell hi duguessin una piloteta. Els ulls són ametllats o rodons, clars o bé foscos; n'hi ha d'ensorrats dins del cap i d'altres de sortits com si volguessin escapolir-se de l'empresonament a què els han sotmès les òrbites. Els llavis poden ser gruixuts o

bé prim; més rogencs o més rosats. Les boques són grans o petites. Però tot això, només són detalls tan minsos; tots els rostres tenen ulls, nas, boca i orelles, que és difícil distingir qui és qui. Tothom és tan paregut a tothom; tot és tan semblant a tot; que un nen ben petit pot adonar-se que per construir-lo s'ha utilitzat el mateix motlle. On són les diferències? N'hi ha? Després de donar força tombs a aquests pensaments, concloc que la complexitat és tan ínfima i la diversitat tan insignificant, que es pot dir que no n'hi ha.